तावाह बरवर्णाभौ भीतौ दानपतिस्तदा। त्यक्त्वा तात गमने वसुदेवगृहे स्पृहा।
युवयोर्हि कृते वृद्धः कंसेन स निरस्यते। भर्त्स्यते च दिवारात्रौ नेह स्थातव्यमित्यपि। ४४६५
तद्युवाभ्यां हि कर्त्तव्यं पित्रर्थं सुखमुत्तमं। यथा सुखमवाप्नोति तद्धि कार्य्यं हितान्वितं।
तमुवाच ततः कृष्णो यास्यावावामतर्कितौ। प्रेक्षन्तौ मथुरां वीर राजमार्गञ्च धार्म्मिक।
तस्यैव तु गृहं साधो गच्छावो यदि मन्यसे।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ अनुशिष्टौ च तौ वीरौ प्रस्थितौ प्रेक्षकावुभौ। आलानाभ्यामिवोन्मुक्तौ कुञ्जरौ युद्धकाङ्क्षिणौ।
तौ तु मार्गगतं दृष्ट्वा रजकं रङ्गकारकं। अयाचेतां ततस्तानि वासांसि रुचिराणि वै। ४४७०
रजकः स तु तौ प्राह युवां कस्य वनेचरौ। राज्ञो वासांसि यौ मौर्ख्याद्याचेतां निर्भयावुभौ।
अहं कंसस्य वासांसि नानादेशभवानि वै। कामरागाणि शतशो रञ्जयामि विशेषतः।
युवां कस्य वने जातौ मृगैः सह विवर्द्धितौ। जातरागाविदं दृष्ट्वा रक्तमाच्छादनं बहु।
अहो वां जीवितं त्यक्तं यौ भवन्ताविहागतौ। मूर्खौ प्राकृतविज्ञानौ वासो याचितुमिच्छथः।
तस्मै चुक्रोध वै कृष्णो रजकायाल्पमेधसे। प्राप्तारिष्टाय मूर्खाय सृजते वाङ्मयं विषं। ४४७५
तलेनाशनिकल्पेन स तं मूर्द्ध्न्यताडयत्। स गतासुः पपातोर्व्यां रजको व्यस्तमस्तकः।
तं हतं परिदेवन्त्यो भार्य्यास्तस्य विचुक्रुशुः। त्वरितं मुक्तकेश्यश्च जग्मुः कंसनिवेशनं।
तावप्युभौ सुवसनौ जग्मतुर्माल्यकारणात्। वीथीं माल्यापणानां वै गन्धाघ्रातौ द्विपाविव।
गुणको नाम तत्रासीत् माल्यवृत्तिः प्रियंवदः। प्रभूतमाल्यापणवान् लक्ष्मीवान् प्रियदर्शनः।
तं कृष्णः श्लक्ष्णया वाचा माल्यार्थमभिसृष्टया। देहीत्युवाच तत्कालं मालाकारमकातरं। ४४८०
ताभ्यां प्रीतो ददौ माल्यं प्रभूतं माल्यजीवकः। भवतोः स्वमिदञ्चेति प्रोवाच प्रियदर्शनौ।
प्रीतस्तु मनसा कृष्णो गुणकाय वरं ददौ। श्रीस्त्वां मत्सम्भवा सौम्य धनौघैरभिवर्त्स्यते।
स लब्ध्वा वरमव्यग्रो माल्यवृत्तिरधोमुखः। कृष्णस्य पतितो मूर्द्ध्ना प्रतिजग्राह तं वरं।
यत्राविमाविति तदा स मेने माल्यजीवजः। स भृशं भयसंविग्नो नोत्तरं प्रत्यपद्यत।
वसुदेवसुतौ तौ च राजमार्गगतावुभौ। कुब्जां ददृशतुर्भूयः सानुलेपनभाजनां। ४४८५
तामाह कृष्णः कुब्जेति कस्येदमनुलेपनं। नयस्यम्बुजपत्राक्षि क्षिप्रमाख्यातुमर्हसि।
सा स्मितावेक्षणी भूत्वा प्रत्युवाचाम्बुजेक्षणं। कृष्णं जलदगम्भीरं विद्युत्कुटिलगामिनि।
राज्ञः स्नानगृहं यामि तद्गृहाणानुलेपनं। स्थिताऽस्म्यागच्छ भद्रं ते हृदयस्थोऽसि मे प्रियः।
कुतश्चागम्यते सौम्य यन्मां त्वं नावबुध्यसे। महाराजस्य दयितां नियुक्तामनुलेपने।
तामुवाच हसन्नीन्तु कृष्णः कुब्जामवस्थितां। आवयोर्गात्रसदृशं दीयतामनुलेपनं। ४४९०
वयं हि देशातिथयो मल्लाः प्राप्ता वरानने। द्रष्टुं धनुर्म्महं दिव्यं राष्ट्रञ्चैव महर्द्धिनत्।
प्रत्युवाचाथ सा कृष्णं प्रियोऽसि मम दर्शने। राजार्हमिदमव्यग्रं तद्गृहाणानुलेपनं।
तावुभावनुलिप्ताङ्गौ चारुगात्रौ विरेजतुः। तीर्थगौ पङ्कदिग्धाङ्गौ यमुनानां यथा वृषौ।